

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Μυθιστορία Ἰλ. Βερτέ.—Μετάφρασις Α. Β.)

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

III.

Ἡ γαίς.

Ἡ οἰκογένεια Γριβὲ διέμενον, ὡς εἶπομεν, ἑκατοντάδας τινὰς βημάτων μακρὰν τῆς πόλεως, ἐγγὺς τῆς ὁδοῦ, ἐφ' ἧς εἰργάζετο ὁ ὁδοστάτης. Τὸ οἶκημα, καλούμενον Μύλος Βαλάρ, ἦτο ἀληθῶς παλαιὸς μύλος ἢ μᾶλλον δοκίμιον μύλου, οὐδέποτε παραγαγὼν μεγάλην ἀλεύρου ποσότητα. Εἶχε τις φαντασθῆ πρὸ εἴκοσι περίπου ἐτῶν νὰ χρησιμοποίησῃ μικρὸν βυάκιον, καταβαίνον ἀπὸ τῶν πέριξ βουνῶν, καὶ κατεσκεύασε τὸν μύλον τοῦτον. Ἄλλὰ τοῦ βέουματος ἡ ἰσχύνη δὲν ἠδύνατο δυστυχῶς νὰ θρέψῃ μύλον, καὶ ἐπὶ ὀκτὰ μῆνας τοῦ ἔτους οὐδὲ μίαν κἂν ὥραν τῆς ἡμέρας κατ' ὄρθου νὰ στρέφῃ τὰς πέτρας του. Οὕτως ὁ μυλωθρὸς κατεστράφη, καὶ τὸ οἰκοδόμημα ἐχρησίμευεν ἔκτοτε ὡς οἶκημα ἀπλοῦν κ' ἐξεμισθοῦτο εἰς γεωργούς. Παρέμενε μὲν ἔτι κατὰ τόπον ὁ μέγας ξύλινος τροχός, ἀλλ' αἱ πτέρυγές του ἐφαίνοντο κατεσκληκυῖαι, συντετριμμέναι καὶ παντελῶς ἄχρηστοι. Ὁ ὑδροφράκτης ἦτο ἀνοικτός πανταχόθεν, καὶ τὸ ὕδωρ ἀπετέλει κάτω εἶδος τι τέλματος, ὅπου ἀφθόνως ἐβλάστανον ἀρωματικά φυτά. Ὁραϊαί τινες αἰγίριοι, κατάσπαρτοι πέριξ, καὶ ὀλίγα ἰτέα, ἐνδεικνύουσαι τὸν ἐλικοειδῆ βουὴν τοῦ βυακίου, παρῆχον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο γραφικὴν καὶ δροσώδη θέαν, ὅποια ἠδύνατο νὰ γοητεύσῃ τοπειογράφον.

Τοιοῦτο ἦτο τὸ κτῆμα, ὅπερ αἱ κυραὶ Δυχαμὲλ εἶχον ἀγοράσει εἰς ὄνομα τῆς οἰκογενείας Γριβὲ, καὶ οὐτινος ἡ Ἀδριανὴ μετὰ τοσαύτης χαρᾶς ἔφερε μόνη τοὺς τίτλους εἰς τὴν Πετροῦλαν. Ἄλλως δὲ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ δὲν ἀπετέλει μόνον ἡ γραφικότης του· κῆπος μικρὸς παρακείμενος εἰς τὸ οἶκημα, ὠραῖος λειμῶν περαιτέρω, καὶ ἀμπελος ἀναρριχωμένη εἰς τὸν λόφον καθίστων αὐτό, ὡς ἀξίαν, σπουδαιότερον πρὸς τοὺς θετικωτέρους τῶν ἀνθρώπων.

Κατὰ τὴν ὥραν λοιπόν, ἣν εἶχεν ὀρίσει διὰ τῆς ἐπιστολῆς της, ἡ Ἀδριανὴ κατέλιπε τὴν οἰκίαν τοῦ συμβολαιογράφου, ἵνα μεταβῆ εἰς τὸν Μύλον Βαλάρ. Εἶχεν ἐνδυσθῆ ἀπλῶς ἀλλὰ κομψότατα. Στεγόμενη διὰ ροδόχρου ἀλεξιηλίου καὶ φέρουσα ὑπὸ μάλης ἐλαφρὰν κυτίδα, περιέχουσαν τὰ πολύτιμα ἐγγράφα, ἔβαινε θαρρύντως, εὐδαιμών ἐκ τῆς εὐδαιμονίας, ἣν ἐμελλε νὰ δωρήσῃ. Ἡ μήτηρ της εἶχε παραγγείλει νὰ τὴν συνοδεύσῃ ἡ θαλαμηπόλος Κατερίνα, ἀλλὰ

μετὰ τὸ ἡμισυ τῆς ὁδοῦ ἡ Ἀδριανὴ ἐσκέφθη νὰ τὴν στείλῃ ὀπίσω. Ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρὸς, καὶ οἱ ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ ἀμπελῶνες καὶ λαχανόκηποι ἔβριθον κόσμου. Ἡ δεσποινὶς Δυχαμὲλ ἔστη καὶ εἶπεν εὐθύμως :

— Περιττόν, Κατερίνα, νὰ ἔλθῃς μακρύτερα. Ὁ μύλος ἀπέχει μόλις δύο βήματα. Πήγαινε ὀπίσω, διότι ἡ μητέρα δὲν εἶνε τόσο καλὰ καὶ ἴσως σὲ χρειασθῆ.

Ἡ Κατερίνα, ἣτις δὲν ἦτο πλέον νέα, δὲν ἐφαίνετο δυσαρεστομένη νὰ διακόψῃ τὸν περιπατὸν της. Οὐχ ἦττον εἶπε διστάζουσα :

— Ὅα μὲ μαλώσῃ ἡ κυρία, ἂν σὰς συνέβαινε τίποτε.

— Τί νὰ μοῦ συμβῆ ; Ὅα μὲ συνοδεύσῃ ὕστερα ἡ Πετροῦλα. Πήγαινε λοιπόν· ἂν ἡ μητέρα μου σὲ μαλώσῃ, τῆς λέγεις ὅτι ἐγὼ σ' ἐστεῖλα χωρὶς νὰ θέλῃς.

Καὶ μὴ ἀναμένουσα ἀπάντησιν ἡ Ἀδριανὴ ἀπεμακρύνθη τοσοῦτον ταχέως, ὥστε ἡ Κατερίνα μόλις θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν παρακολουθήσῃ. Ἐδίστασεν ἐν τούτοις ἔτι ἡ ἀγαθὴ γυνή, ἀλλὰ βλέπουσα τέλος πόσον ἀτάραχος ἦτο ἡ νέα της κυρία, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ.

Μετὰ τινὰ βήματα, ἡ Ἀδριανὴ εἰσεχώρησεν εἰς στενὴν καὶ χλοερὰν κοιλάδα, ἧς ἐν μέσῳ ἔκειτο ὁ μύλος. Καθ' ὅσον δὲ προσήγγιζεν, ἡ καρδία της ἐπαλλεν ἰσχυρότερον, καὶ προσεδόκα νὰ ἴδῃ προστρέχουσαν τὴν Πετροῦλαν, ἣτις κατεσκόπει βεβαίως τὴν ἔλευσίν της. Ἄλλ' οὐδεὶς ἦλθεν εἰς προὔπαντήσιν της, κ' ἐρημία πλήρης ἐφαίνετο κρατοῦσα ἐν τῷ οἴκῳ καὶ τοῖς πέριξ.

Ἡ φαινόμενη ὅμως αὕτη ἐρημία δὲν ἠδύνατο νὰ τῇ ἐμπνεύσῃ τρόμον, διότι, χάρις εἰς τὴν προαγγελίαν τῆς ἀφίξεώς της, ἦτο βεβαία ὅτι τὴν ἀνέμενον, κ' ἐξηκολούθησε βαδίζουσα πρὸς τὸ οἶκημα.

Ὅτε ἔφθασε πρὸ τῆς θύρας, ἣτις ἦτο κλειστή, ἤρχισέ πως ἀμηχανοῦσα. Οὐδὲν ἐντὸς τοῦ οἴκου ἐκινεῖτο, οὐδ' ἤκούετο ἐκτὸς αὐτοῦ ἄλλο, ἢ ὁ φλοῖσθος τοῦ βυάκος, καταλειβομένου ἐν μονοτόνῳ ψιθυρισμῶ εἰς τὴν κοιλάδα, ὅπου ἠφανίζετο μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν χόρτων.

Ἡ Ἀδριανὴ μετὰ στιγμιαίαν προσδοκίαν ἔκρουσεν εἰς τὴν θύραν, φωνή τις δὲ προσεκάλεσεν αὐτὴν ἐνδοθεν νὰ εἰσέλθῃ. Καίτοι πειραχθεῖσα, ὅτι τοσοῦτον ὀλιγώρως τὴν ὑπεδέχοντο, ἤγειρε τὸν μάνδαλον καὶ εἰσῆλθεν εἰς ἰσόγειον δωμάτιον, ὅπου συνήθως διέμενον ἡ οἰκογένεια. Ἦτο δ' αὐτὸ καθαριώτατον καίτοι πενιχρῶς νῦτρεπισμένον, ἀλλὰ σκοτεινότατον, διότι ἐν μόνον μικρὸν παράθυρον τὸ ἐφώτιζεν. Εἶδεν ὁμῶς ἀμέσως ἡ νεάνις, ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ ἀπὸ παρακειμένου δὲ δωματίου, οὐτινος ἔμενον ἡμίανικτος ἡ θύρα, ἤκούετο κρότος, κ' ἐκεῖ-

θεν προδήλως εἶχεν ἀκουσθῆ καὶ ἡ φωνή.

Ἡ Ἀδριανὴ κατηυθύνθη ἐκεῖ ἀδημονοῦσα.

— Πετροῦλα, ἐφώνησε, ποῦ εἶσαι λοιπόν ;
"Ὅσον ἄγρια καὶ ἂν ἦσαι, ἤλιπιζα νὰ μὲ ὑπο-
δεχθῆς ἀλλέως.

Οὐδεμία ἐδόθη ἀπάντησις, ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ
δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο σχεδὸν ἐπίσης σκοτεινὸν
ὡς τὸ πρῶτον, ἐνόμισε καὶ πάλιν ὅτι οὐδεὶς
ἦτο ἐκεῖ. Ἀλλὰ κρότος ἰσχυρὸς, ὃν ἤκουσεν αἴ-
φνης ὀπισθὲν τῆς, ἐξήγαγεν αὐτὴν ταχέως τῆς
ἀπάτης. Ἡ θύρα, ἣν εἶχε διαβῆ ἐκλείσθη πα-
ταγωδῶς καὶ τὸ κλειδίον ἐστράφη τρίζον ἐντὸς
τοῦ κλειθροῦ.

Ἡ Ἀδριανὴ ἐπεστράφη περίτρομος. Ἀνθρω-
πὸς τις ἴστατο μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς θύρας,
καὶ τὸν ἀνεγνώρισεν : ἦτο ὁ Ἐκτωρ Λοβεδύ.

— Καλῶς ὤρισες, ὠραία μου ἐξαδέλφη !
εἶπεν αὐτὸς θριαμβικῶς.

Ἡ Ἀδριανὴ ἠσθάνθη πολὺν φόβον τὸ κατ'
ἀρχάς, διότι ἡ ἐκεῖ παρουσία τοῦ Ἐκτορος,
καὶ ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις, ἐμαρτύρει ἀπε-
γνωσμένην τινὰ πρόθεσιν τοῦ. Ἀλλὰ γνωρίζο-
μεν πόσον γενναία καὶ ἀνδρική εἶχεν ἀπὸ τινος
ἐκδηλωθῆ ἡ ψυχὴ τῆς νεαρᾶς ἀγρότιδος, ἡ δὲ
προσδοκία τῆς πάλης ἀνερείπισεν ἔτι μάλλον
τὸ θάρρος τῆς. Καταβαλοῦσα ταχέως τὴν πτόη-
σιν αὐτῆς, ἠτένισεν ἐπὶ τὸν Λοβεδύ εὐσταθῆς
καὶ πλήρης ἀγανακτήσεως βλέμμα.

Ὁ Ἐκτωρ ἦτο κομφότατα, ὡς συνήθως, ἐν-
δεδυμένος, ἀλλὰ κάτωχρος, ἡ δὲ φαιδρὰ καὶ
σκωπτικὴ του ἄλλως μορφή ἐξέφραζε μῖσος
καὶ ἀπειλήν.

Ἡ Ἀδριανὴ εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ θάρρους
βεβιασμένου πως ἴσως :

— Τί θέλετε ἐδῶ, κύριε Ἐκτωρ Λοβεδύ ;
Δὲν ἐπερίμενα νὰ εὔρω σᾶς εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν,
ὅπου βεβαίως δὲν εἴσθε ἀγαπητὸς. Ποῖος σᾶς
εἰσῆγαγεν ἐδῶ ; Τί θέλετε ; Μήπως μ' ἐσύρατε
εἰς παγίδα ;

— Δὲν σᾶς ἔσυρα ἐγὼ ... μόνη σας ἐπέσατε.

— Ἐγὼ ἐπερίμενα, σᾶς τὸ λέγω καὶ πάλιν,
νὰ εὔρω ἐδῶ τὴν Πετροῦλαν Γριβέ, ἡ τὸν πατέ-
ρα τῆς, ἡ ἄλλον κανένα τῆς οἰκογενείας τῆς,
διότι ἔχω νὰ τοὺς δώσω ἔγγραφα σπουδαῖα..
ἀλλὰ βεβαίως ἡ Πετροῦλα εἶν' ἐδῶ πλησίον
καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ, διότι τῆς ἔ-
γραψα χθὲς νὰ μὲ περιμένῃ.

— Ἡ Πετροῦλα εἶνε εἰς τὴν ἐργασίαν μὲ ὅ-
λους τοὺς ἰδικούς τῆς, καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ
παρὰ τὸ βράδυ τὸ γράμμα σας δὲν τὸ ἔλαβε,
καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις.

Ὁ Ἐκτωρ ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του χαρτίον
συντεθλασμένον, ὅπερ ἡ Ἀδριανὴ ἀνεγνώρισεν
ἀμέσως ὅτι ἦτο ἡ πρὸς τὴν Πετροῦλαν ἐπιστο-
λὴ τῆς.

— Αὐτὴ εἶνε ἀτιμία ! ἐφώνησε. Πῶς ἔπεσε

εἰς τὰς χεῖράς σας αὐτὸ τὸ γράμμα : Τὸ ἠγό-
ράσατε ;.. ἡ μήπως τὸ ἐκλέψατε ;

— Οὔτε τὸ ἠγόρασα, οὔτε τὸ ἐκλεψα· ἡ τύ-
χη μόνον, τύχη εὐνοϊκὴ, τὸ ἔφερεν εἰς χεῖράς
μου. Χθὲς ὁ ταχυδρόμος σας, βιαζόμενος νὰ ἐκ-
τελέσῃ τὸ χρέος του, ἐμπιστεύθη τὸ γράμμα
αὐτό.. ἀνοικτὸν εἰς ἓν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ὤ-
ταν εἶδε τὴν ὑπογραφήν, ἐνόμισε ὅτι πιθανὸν νὰ
μὲ ἐνδιαφέρῃ. Μοῦ τὸ ἐκοινοποίησε λοιπόν,..
ἐγὼ δέ, βλέπων ὅτι μοῦ ἐδίδετο τοιοῦτοτρόπως
ἡ εὐκαιρία τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ ἐπιδιώκω νὰ
σᾶς ἰδῶ καὶ νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἰδιαιτέτως, ἔλαβα
αὐτὸ τὸ γράμμα.. "Ἄν ἔπραξα ἔγκλημα, Ἀδρι-
ανή, ἀποδόσατέ το εἰς τὸ πάθος τὸ ὁποῖον μὲ
κατατῆκε.

— Καὶ τὸ ὑποχρεωτικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, ὑ-
πέλαβε περιφρονητικῶς ἡ Ἀδριανὴ, εἶνε βέβαια
ὅπως ὑπέθετα, ἡ Ἰωσηφίνα, ἡ κόρη τοῦ φύλα-
κος. "Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἄτιμα, σᾶς τὸ ἐπαναλαμ-
βάνω, κύριε Λοβεδύ, καὶ οἱ τελευταῖοι δεσμοὶ
στοργῆς οἱ ὁποῖοι ὑπῆρχον μεταξὺ μας, διερ-
ράγησαν τοιοῦτοτρόπως. Τώρα ἀφήτέ με νὰ φύγω,
ἀφοῦ τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἤλθα νὰ εὔρω εἶνε
ἀπόντα.. "Ἡ μήπως ἐννοεῖτε νὰ μὲ κρατήσετε
διὰ τῆς βίας ;

— Δὲν θ' ἀναχωρήσετε, Ἀδριανή, πρὶν μὲ
ἀκούσετε, ἀπήντησε βιαίως ὁ Ἐκτωρ. Μὲ ἡ-
ναγκάσατε νὰ προθῶ εἰς τὰ ἄκρα, καὶ δὲν ἤ-
μην ἐλεύθερος νὰ ἐκλέξω τὰ ἀβρότερα μέσα,
διὰ νὰ κατορθώσω νὰ σᾶς εἰπῶ ἐλευθέρως ὅ,τι
πρέπει νὰ μάθετε.

Ἡ δεσποινὴς Δυχαμέλ δὲν ἠδυνήθη πλέον
νὰ κρύψῃ τὸν τρόμον τῆς. Ἡ θύρα ἦτο κλει-
δωμένη, καὶ ὁ Λοβεδύ ἴστατο ἐπιμόνως πρὸ
αὐτῆς. Ὑπέλαβε λοιπόν, σχεδὸν ἰκετευτικῶς :

— Ἐλάτε τώρα, ἐξαδέλφε, ἀφήσατε αὐτὸ
τὸ τραγικὸν ὕφος, καὶ ἄς ὁμιλήσωμεν ὡς καλοὶ
συγγενεῖς.. Τί ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε, τὸ ὁποῖον
δὲν ἤμπορούσατε νὰ εἰπῆτε ἐλευθέρως εἰς τὴν
οἰκίαν μας, ἐνώπιον τῆς μητρός μου καὶ τῶν φί-
λων μου ;

— Καὶ λησμονεῖτε λοιπόν, πῶς ἀποδέχε-
σθε πρὸ τινος χρόνου τώρα τὰ παράπονα καὶ τὰς
παρακλήσεις μου ; Ἡ μήτηρ σας καὶ σεῖς προέ-
βητε εἰς ρῆξιν μαζί μας, καὶ δὲν ἐτηρήσατε οὐδ'
αὐτοὺς κἂν τοὺς τύπους τῆς ἀπλῆς ἀβροφροσύ-
νης.. καὶ τοῦτο βεβαίως, Ἀδριανή, διότι πρὸ
μακροῦ ἐγνωρίζατε τὴν οικονομικὴν καταστρο-
φήν, ἡ ὁποία μᾶς ἠπείλει καὶ εἶνε πλέον καὶ γνω-
στὴ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

— Δὲν εἶν' αὐτό, Ἐκτωρ,.. δὲν εἶν' αὐτό, .
σὲ βεβαίον ! ἐφώνησεν ἡ δεσποινὴς Δυχαμέλ.
Δὲν σὲ κατηγοροῦμεν ἡμεῖς διὰ τὰ σφάλματα
τοῦ πατρός σου, καὶ κατελυπήθημεν διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῆς περιουσίας σας. Δι' αὐτὸ σᾶς
προτεινομεν νὰ κάμωμεν ὅ,τι δυνατόν, διὰ νὰ

σώσωμεν ἐν μέρος... Δι' αὐτὸ ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐξαγοράσωμεν τὸ Βλινύ, καὶ ὁ συμβολαιογράφος Περρὲν καταγίνεται νὰ συνάξῃ τὰ χρήματα...

— Τί μέ μέλει δι' αὐτὰ τὰ ἐλλεινὰ χρηματικά συμφέροντα; διέκοψεν ὀρμητικῶς ὁ Ἐκτωρ. Ἄν ἐπιθύμουν νὰ εἶμαι πλούσιος, τὸ ἤθελον διότι ὁ πλοῦτος θὰ μ' ἔφερε πλησιέστερα εἰς σέ, Ἀδριανή, εἰς σέ τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, τὴν ὁποίαν προώριζαν εἰς ἐμέ αἱ οἰκογένειάί μας, σέ, χωρὶς τὴν ὁποίαν, τὸ ἤξευρες, δὲν ἤμπορῶ νὰ ζήσω.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐλέχθησαν μετὰ πάθους καὶ δακρῶν. Ὁ Λοβεδύ ἠθέλησε νὰ δράξῃ τὴν χεῖρα τῆς Ἀδριανῆς, ἀλλ' ἐκείνη ἀπεστράφη βιαίως κ' ἔφυγε πρὸς τὸ παράθυρον.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἐπιτρέψω τὴν γλῶσσαν αὐτὴν, ἐφώνησε. Σᾶς νομίζω τίμιον ἀνθρώπον, καὶ δὲν πιστεύω νὰ καταχρασθῆτε θέσιν.. Σᾶς ἐδήλωσα καὶ ἄλλοτε ὅτι γάμος μεταξὺ ἡμῶν εἶνε ἀδύνατος.

— Διατί, Ἀδριανή;

— Γνωρίζετε τοὺς λόγους.. Διαφορὰ ἐξέωσεν καὶ διαθέσεων.. ἡ συγγενεία μας.. τὸ ἀσυμβίβαστον τοῦ χαρακτῆρός μας.. Ὅπως δὴποτε, κύριε, τί σημαίνουν οἱ λόγοι; ἡ θέλησίς μου εἶνε σεβαστή, μὲ φαίνεται;

— Μὴ τυχόν, δεσποινίς, ὑπέλαθεν ὁ Ἐκτωρ, σκόπτων μοχθηρῶς, αἰσθάνεσθε πρὸς ἀνθρώπον τινα ταπεινὸν αἰσθήματα ἀνάξιά σας, διὰ τὰ ὁποῖα ἐντρέπεσθε; Σεῖς ἡ Ἀδριανὴ Δυχαμὲλ, ἡ ὠραιότερα, ἡ τελειότερα, ἡ πλουσιωτέρα τῶν δεσποινίδων τοῦ τόπου, ἐταπεινώσατε τὰ βλέμματά σας μέχρι ποταποῦ τεχνίτου, κοινοῦ τοὺς τρόπους καὶ τὰ ἦθη, τοῦ ὁποίου ἡ ἀγροικία θὰ σᾶς ἐπροξένει αἰώνιον ἐξευτελισμὸν καὶ λύπην;

— Σιωπὴ! Δὲν σᾶς ἔδωκα τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ ὀμιλῆτε τοιουτοτρόπως. Τὸ δὲ πρόσωπον, περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται, ἤμπορεῖ, σᾶς βεβαιῶν, μ' ὄλην αὐτοῦ τὴν ταπεινότητα, νὰ σᾶς διδάξῃ εὐγένειαν καὶ γενναϊότητα.

— Δὲν τὸ ἀρνεῖσθε λοιπόν, ἐφώνησε βιαίως ὁ Λοβεδύ, καὶ τολμᾶτε μάλιστα νὰ μοῦ τὸν ἐπαινῆτε! ὦ! ἀληθεύουν οἱ φόβοι μου, καὶ ἀποδεικνύονται βράσιμοι ὅλαι μου αἱ ὑποψίαι.. Ἀλλὰ μήπως νομίζετε, ὅτι θὰ ὑποταχθῶ σιωπηλῶς εἰς τὰ γελοῖα σχέδια, τὰ αἰσχρὰ καὶ τὰς ἀδικίας αἰτινες ἐτοιμάζονται, καὶ θὰ ἀπέλω μακρὰν νὰ ζήσω ἄσημον βίον μαζὶ μὲ κατεστραμμένον καὶ ἠτιμασμένον πατέρα; Νομίζετε, ὅτι θ' ἀφήσω τὴν συγγενῆ μου, τὴν μνηστήν μου, νὰ γείνη λεία μηδαμινῶ ἀνθρώπου, τεχνίτου φαντασμένου, ὅστις ζητεῖ νὰ ὠφελῆθῃ ἀπὸ παροδικὴν ὑπὲρ αὐτοῦ προκατάληψιν.. Ποτέ, ποτέ! μὰ τὸν διάβολον δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῶ.

Καὶ περιεφέρετο ἐν τῷ δωματίῳ φοβερὰ ἐξημμένος.

Γνωρίζομεν ἤδη, ὅτι ὁ Ἐκτωρ Λοβεδύ ἠσθάνετο πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του ἔρωτα οὔτε βίαιον οὔτε ἀποκλειστικόν, ἀλλ' ἡ τρωθεῖσα ὑπερηφάνειά του, ἡ ζηλοτυπία, καὶ παντὸς εἶδους βίαια πάθη τὸν συνετάραττον τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ὡς ἠθοποιοὶ τινες, οὔτινες ταυτίζονται ἐν ταῖς τραγωδίαις πρὸς τὰ πρόσωπα, ἄτινα ὑποδύονται, ἐφαίνετο δυνάμενος νὰ ἐκλάβῃ σπουδαίως τὸ μέρος του. Ἡ ταλαίπωρος Ἀδριανή, μένουσα παρὰ τὸ παράθυρον, ἔσπαιρεν ἐκ φόβου κ' ἐψιθύριζεν:

— Ἐκτωρ... ἔλα εἰς τὸν ἑαυτὸν σου... Δὲν πρόκειται.. ποῖος σοῦ εἶπε...

Ὁ Ἐκτωρ ἔστη πρὸ αὐτῆς:

— Ἀδριανή, ὑπέλαβεν ἰκετευτικῶς, μὴ μὲ καταστρέψης! Ἀπὸ σέ ἐξαρτᾶται νὰ παύσουν ὅλαι αἱ δυστυχίαι, καὶ νὰ μεταβληθοῦν αἱ συμφοραὶ μας εἰς εὐδαιμονίαν. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἀπόφασιν ἔχω ν' ἀποθάνω μᾶλλον, παρὰ νὰ σέ στερηθῶ... Ἀδριανή, ἀγαπητῆ μου Ἀδριανή, ἀγάπησέ με.. ἀγάπησέ με!

Καὶ ὄρμησε νὰ τὴν περιπτυχθῇ.

Ἄλλ' ἡ νεαρὰ ἀγρότις ἦτο ἰσχυρὰ καὶ ρωμαλέα, ἐνῶ ὁ Ἐκτωρ, ἀντίτυπον ἰκανῶς ἐπιτυχῆς τῶν συγχρόνων κομψευτῶν, ἦτο ἀσθενὴς καὶ ἄτονος. Ἡ κόρη τὸν ἀπώθησεν ἐντόνως καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου.

— Εἶσθε ἀνάνδρος, κύριε, ἀνέκραξε καὶ οἱ τρόποι σας ἀποδεικνύουν πόσον δίκαιον εἶχον νὰ φρονῶ ὅ,τι φρονῶ περὶ ἡμῶν.

Ἄλλ' ἐκεῖνος δὲν ἀπεθαρρύνθη, κ' ἐβάδισε πρὸς αὐτὴν μὲ σπινθηρίζοντας ὀφθαλμούς.

— Ἀδριανή! ὑπέλαθε, δὲν θὰ ὑποφέρω νὰ γείνης ἔρμαιον τοῦ μουσαροῦ ἐκείνου Νοέλ.. Θὰ μοῦ ὑποσχεθῆς.. θὰ μοῦ ὀρκισθῆς..

Καὶ προσεπάθησε πάλιν νὰ δράξῃ τὴν χεῖρά της, ἀλλὰ τοσοῦτον ἰσχυρῶς ἀπέκρουσεν αὐτὸν ἡ κόρη, ὥστε παρ' ὀλίγον ἐπιπτεν ὑπτίος. Ἐπανῆλθεν ἐκεῖνος πελιδνὸς ἐκ μανίας καὶ κρατῶν εἰς χεῖρας περιστροφῶν ἡ δὲ Ἀδριανή, μ' ὄλην αὐτῆς τὴν γενναϊότητα, δὲν κατῴρθωσε νὰ καταστείλῃ φρίκης κραυγὴν.

— Θεέ μου, θεέ μου! ἐφώνησε, ... θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ δολοφονήσης! Βοήθειαν. βοήθειαν!

Ὁ Ἐκτωρ ἐμειδίασε περιφρονητικῶς.

— Κανεὶς δὲν σ' ἀκούει, ἀπήντησε. Ἀλλὰ μὴ τρομάξῃς, Ἀδριανή! Δὲν θὰ στρέψω, καθὼς σοῦ εἶπα, ἐναντίον σου τὸ ὄπλον αὐτὸ, ἀλλὰ μόνον.. ἐναντίον μου!

— Ἐναντίον σας, κύριε; ὦ! τότε ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ σπεύσετε νὰ προβῆτε εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν αὐτὴν ἀπόφασιν.

— Μὴ μὲ ὑβρίζης.. μὴ μὲ περιφρονῆς! Ἐπειδὴ μ' ἐγνώρισες πάντοτε ἑλαφρόν, μὴ μὲ νο-

μίζης άνίκανον ν' άποφασίσω και νά πράξω ώς άνήρ. Δέν έχω πλέον τίποτε νά χάσω.. όλαι μου αϊ ελπίδες διελύθησαν.. και αυτό τό όνομά μου εκηλιδώθη! Νομίζεις ότι υπό τοιαύτας περιστάσεις έχει γόητρον δι' έμέ ή ζωή; Σου όρκιζομαι λοιπόν, Άδριανή,.. άν δέν μου ύποσχεθής επισήμως νά γείνης σύζυγός μου, έντός ένός λεπτοῦ θά πέσω νεκρός εις τούς πόδας σου... "Όταν δέ μάθουν ότι εύρέθημεν έδῶ μόνοι, ή εύθύνη τής άπεγνωσμένης μου πράξεως θά πέση εις σέ, και δέν θά κατορθώσης εύκολα νά σπογγίσης τό αίμα τό όποϊον θά βρέξη τό πρόσωπόν σου.

"Ητο δ' άληθώς ό "Εκτωρ έκτός έαυτοῦ, και ήδύνατο νά παρασυρθή εκ στιγμιαίας παραζάλης. "Η ταλαίπωρος Άδριανή ήσθάνθη και πάλιν αναγεννωμένους τούς τρόμους της.

— "Εξάδελφέ μου "Εκτωρ, ύπέλαβε συνάπτουσα τās χείρας, σ' έξορκίζω, μή παραφέρεις. "Αν αϊ οικονομικαί σας άτυχιαί εϊνε άφορμή τής άπελπισίας σου, αυτάϊ θεραπεύονται. "Η καλή μου μητέρα δέν μου άρνείται τίποτε, και θά σέ καταστήσωμεν πάλιν πλούσιον.. "Ως πρὸς τήν άγάπην, τήν όποϊαν αισθάνεσαι, λέγεις, πρὸς έμέ, εϊμαι βεβαία ότι δέν εϊνε άκατανίκητος. Λάβε μόνον όλίγην ύπομονήν... Ίσως άργότερα...

— Δέν έχω καιρόν νά περιμένω, Άδριανή. Θέλεις νά με κοιμήσης με ύπεκφυγός.. αλλά άν δέν όρκισθής άμέσως τόρα..

— Δέν ήμπορώ, δέν θέλω,.. δέν μου εϊνε δυνατόν ν' αναλάβω τήν ύποχρέωσιν τήν όποϊαν μου ζητεϊς, άπήντησεν έναγωνίως ή Άδριανή. "Εκτωρ, συλλογίσου τόν θεόν, συλλογίσου τόν πατέρα σου, τούς φίλους σου, έμέ αὐτήν, ή όποια σέ ικετεύω!

— "Ας αποθάνω λοιπόν!

Και ό "Εκτωρ ύψωσε τό περιστροφον μέχρι τοῦ μετώπου του. "Η δεσποινίς Δυχαμέλ εκινήθη, ίνα σταματήσει τήν χειρά του.

— Μή κινησαι, εϊπεν εκείνος όρημητικῶς. Τό έλαχιστον κίνημά σου θά έπιταχύνη τήν καταστροφήν. "Εχεις άκόμη καιρόν νά σκεφθής. "Η ζωή μου έξαρτάται από σέ. Θά μετρήσω έως εις τὰ τρία. "Εάν μετά τό τρία, δέν δώσης τήν ύπόσχεσιν, τήν όποϊαν σου ζητῶ, τετέλεστα. "Αρχίζω... "Εν!

Κ' έφερε πάλιν τό περιστροφον εις τό μέτωπόν του. "Η Άδριανή έξέβαλεν άλγεινήν οϊμωγήν κ' εκάλυψε διά τῶν χειρῶν της τό πρόσωπον.

— Δύο! έξηκολούθησε δραματικῶς ό "Εκτωρ. Άδριανή, σου συγχωρῶ τόν θάνατόν μου.

— "Εκτωρ! "Εκτωρ!, εφώνησεν ή ταλαίπωρος κόρη, εκφρων υπό άλγους και τρόμου. Λυτήσου τόν έαυτόν σου.

— Τρία! εϊπε βραδέως ό Λοβεδύ.

"Αλλ' άν πραγματικῶς εϊχε τήν πρόθεσιν νά καταστρέψη τόν βιον, δέν τῷ έδόθη καιρός νά τό πράξη. "Ενῶ έλεγε τήν φοβερὰν λέξιν, θύρα τις άγνωστος εις αὐτόν και φέρουσα εις τόν κήπον ήνοιχθη αϊφνης όπισθέν του. "Ανήρ εύκίνητος και ρωμαλέος ώρμησε πρὸς αὐτόν, έδραξε τόν βραχιονά του και τοῦ αφήρησε τό περιστροφον, όπερ έρριπεν από τοῦ παραθύρου εις τό παρακείμενον τέλα. Συγχρόνως δ' ανεφώνησεν εμπαικτικῶς:

— Τί πράγματα εϊνε αὐτά, κύριε; Μὲ ποϊον δικαίωμα θέλετε νά επιβάλετε τās θελησεις σας εις τήν δεσποινίδα Δυχαμέλ;

"Ο οὔτω λαλῶν και μοιραίως επιφανείς άνήρ ήτο ό Νοέλ Λετελιέ.

"Ας εξηγήσωμεν έν όλίγοις, πῶς ό Νοέλ εύρέθη τόσον εύκαίρως εις τόν Μύλον Βαλαρ.

Τήν πρωϊαν εις τῶν γραφῶν τοῦ Περρέν, έν από μακροῦ εγνώριζεν, εϊπεν εις αὐτόν ότι ή Άδριανή σκοπόν εϊχεν νά φέρη αὐτοπροσώπως εις τήν Πετροῦλαν τούς τίτλους τοῦ άγορασθέντος κτήματος. "Ο Νοέλ ήγνώει τὰ κατὰ τήν επιστολήν, εγνώριζεν όμως παρά τοῦ Γριβέ, ότι ή Πετροῦλα θά ελειπεν όλην τήν ήμέραν, και ότι τοιουτοτρόπως ματαία θ' απέβαινε ή πορεία τής δεσποινίδος Δυχαμέλ. Κινούμενος υπό τοῦ άορίστου αισθήματος, ότι δυνατόν ήτο νά κινδυνεύση ή Άδριανή έν τῷ ερήμῳ εκείνῳ μέρει, ιδίως δέ υπό τής επιθυμίας αὐτοῦ νά ίδη τήν νεάνίδα, και ν' ανταλλάξη μετ' αὐτῆς ίσως έν βλέμμα ή ένα λόγον, έσπευσε ν' αποβάλη τὰ εργατικά του ένδύματα και νά κατευθυνθῆ πρὸς τόν μύλον. "Ιδὼν δέ τήν Κατερίναν επιστρέφουσαν, και πεισθείς ότι ή Άδριανή ήτο μόνη, έτάχυνε τό βήμα.

"Εφθασε δ' εγκαίρως, και εϊδε τήν Άδριανήν μακρόθεν εισερχομένην εις τοῦ Γριβέ, όθεν και άνέμεινε νά τήν ίδη μετ' όλίγον εξερχομένην. "Αλλ' εκείνη δέν εζήρχετο, και ό Νοέλ πλησίασεν εις τόν παλαιόν μύλον, ίνα ίδη τί συνέβαινε. "Ακούσας τόν θόρυβον ζωηρὰς συνομιλίας, προσήγγισεν εις τήν θύραν, έτεινε τό οὔς και ανεγνώρισε τήν φωνήν τοῦ "Εκτορος. Πεισθείς τέλος, ότι ή δεσποινίς Δυχαμέλ εϊχεν ανάγκην βοηθείας, εισήλθεν εις τήν οικίαν διά τής πρὸς τόν κήπον φερούσης θύρας, κ' εφάνη καθ' ήν στιγμὴν οὔδεις προσεδόκα. "Ο "Εκτωρ έμεινε τό κατ' αρχὰς κατάπληκτος εκ τής ταχείας αὐτῆς παρεμβάσεως. "Η δέ Άδριανή, ήτις ήμιλιπόθυμος και στηριζομένη πρὸς τόν τοίχον εφαινετο αναμένουσα τήν όλεθρίαν εκπυροσκόρτησιν, έβαλε κραυγήν άπελευθερώσεως.

— "Α! κύριε Νοέλ, σεϊς εϊσθε; εϊπεν. "Ο θεός σας στέλλει πάντοτε, δσάκις κινδυνεύω. Και κατέπεσεν άδρανῆς επί άχυρίνης καθέδρας. "Ο Νοέλ προϋχώρει, όπως εύρεθῆ εγγύς αὐτῆς

καὶ δυνθῆ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τὴν προστατεύσῃ, ὅτε ὁ Ἐκτωρ παρενέβη φωνῶν :

— Ὅσον τὸν διάβολον! Τί ἀναμιγνύεσθε σεῖς; Ποῖος σᾶς ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ ἐμβῆτε ἐδῶ; Τί θέλετε;

— Νὰ μοῦ εἰπῆτε σεῖς τί θέλετε, κύριε; εἶπεν ἀπαθῶς ὁ Νοέλ. Ἐγὼ εἶμαι εἰς φιλικὴν οἰκίαν, ὅπου μὲ δέχονται πάντοτε μὲ ἀγάπην, σεῖς ὁμοῦς...

— Ἦλθα, διότι ἔτσι ἤθελα.. Ἀλλὰ, μὰ τὸν θεόν, θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι ἡ Ἀδριανὴ ἐπερίμενε νὰ σᾶς εὔρη εἰς τὸν μύλον.. Τί; ἐφθάσαμεν καὶ εἰς τὰς συνεντεύξεις;

— Ἐντροπή, κύριε! ἀνέκραζεν ἀγανακτῶν ὁ Νοέλ· ὑβρίζετε τὴν δεσποινίδα Δυχαμέλ.

— Καὶ σὺ ἀναλαμβάνεις τὴν ὑπεράσπισίν της! εἶπεν ὁ Λοβεδύ, ὁρμῶν κατ' αὐτοῦ μὲ ὑψωμένον τὸν βραχίονα.

Ἡ ἀπειλητικὴ αὐτὴ ἐπίδειξις παρῶζυε μέχρι παραφορᾶς τὴν ὀργὴν τοῦ Νοέλ. Χωρὶς τινος φαινομένου κόπου, ἤρπασε τὸν αὐθάδη ἀπὸ τῆς ὀσφύος, καὶ τὸν ἔφερε μετέωρον πρὸς τὸ παρᾶθρον.

— Μῆ! σταθῆτε! ἐφώνησεν ἡ Ἀδριανή.

Ἄλλ' ὁ Νοέλ ἐξημμένος δὲν ἤκουε. Λικνίσας ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα τὸν πενιχρὸν αὐτοῦ ἀντίπαλον, τὸν ἔριψεν εἰς τὸ ὑπὸ τὸ παρᾶθρον ἐκτεινόμενον τέλμα, ὅπου εἶχεν ἤδη ρίψει τὸ περιστροφον. ἤκούσθη δ' ἀμέσως πάταγος, οἰονεὶ παφλάζοντος ὕδατος καὶ πηλοῦ.

— Θεέ μου! εἶπεν ἡ Ἀδριανή, τὸν ἐφρονεύσατε.

— Ὅχι, ὄχι, δεσποινίς· δὲν ἠθέλησα νὰ τὸν φονεύσω, ἀλλὰ μόνον νὰ τοῦ δώσω ἐν μάθημα, διότι ἐλησμόνησε τὸ πρὸς ὑμᾶς ὀφειλόμενον σέβας. Δὲν ἔχει τίποτε· θ' ἀναγκασθῆ μόνον νὰ στείλῃ εἰς τὴν πλύσιν τὰ ὠραῖά του φορέματα,

— Εἶσθε βέβαιος; Ἐλάτε, νὰ τρέξωμεν.. Ἰσως κινδυνεύει.

Ἡ Ἀδριανὴ ἤνοιξε τὴν θύραν κ' ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, ἀκολουθοῦντος τοῦ Νοέλ. Ὅτε δ' ἐφθασεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ τέλματος, εἶδεν ὅτι μάταιοι ἦσαν οἱ φόβοι της. Μόλις εἶχεν ἡμίσεος ποδὸς βάθος τὸ ὑπὸ τὰ ὑψηλὰ χόρτα λιμνάζον ὕδωρ, ὃ δὲ Ἐκτωρ εἶχε πέσει εἰς αὐτὸ ὡς ἐπὶ ἐλαστικῆς κλίνης, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε. Ἦτο ἤδη ὄρθιος, καὶ προσεπάθει νὰ ἀποσπασθῆ τοῦ κολλώδους ἐκείνου ἐδάφους. Ἄλλ' ὅποια ἦτο ἡ κατάστασις του! Τὰ ἐνδύματά του πλήρη βορβόρου, ἡ μορφή του δὲ καὶ ἡ κόμη του καὶ αἱ χεῖρές του κεκαλυμμέναι ὑπὸ τῶν πολυπληθῶν νημάτων λιμναίας φακῆς, ἅτινα βριθοῦσιν ἐντὸς τῶν τελεμάτων. Ἀπλῶς εἰπεῖν ὡμοίαζε πρὸς κολοσσαῖον βάτραχον. Ἄν ἦτο ἄλλη περίστασις, ἀσμένως θ' ἀνεκάγγαζεν ἡ Ἀδριανὴ πρὸς τὴν οἰκτράν του ἐκείνην θεάν·

ἀλλ' οὐδὲ κἂν τὸ ἐσκέφθη, καὶ τὸν παρετήρει τὸν ἀντικτὸν ἀνησύχως. Τέλος ὁ νέος, διάβροχος καὶ πλήρης βορβόρου, κατῶρθωσε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ τέλματος.

— Λυποῦμαι πολὺ, Ἐκτωρ, δι' ὅτι συνέβη, εἶπεν ἡ Ἀδριανή, βαίνουσα γοργῶς πρὸς αὐτὸν. Λυποῦμαι ὅτι ὁ Κ. Νοέλ παρεφέρθη...

— Αὐτὸς καὶ θὰ πληρώσῃ τὴν ὕβριν! ἀπήντησεν ὁ Λοβεδύ διὰ φωνῆς ὑποκόφου.

— Ὅρισατε! ἀνέκραζεν ὁ Νοέλ, λαμβάνων στάσιν ἀμύνης.

— Γνωρίζω, ὅτι εἶσθε ρωμαλεότερος. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἐννοῶ αὐτό. Ἀντὶ νὰ καταβῶ ὅπου εἶσθε, θὰ σᾶς ἀνυψώσω ὅπου εἶμαι. Εἶσθε τεχνίτης, κύριε Νοέλ, κ' ἐγὼ εἶμαι εὐπατρίδης· ἀλλὰ μὲ προσεβάλετε καιρίως, καὶ μοῦ ὀφείλετε ἐπανόρθωσιν. Θὰ σᾶς στείλω τοὺς μάρτυράς μου, καὶ θὰ μονομαχήσωμεν... μέχρι θανάτου.

Ἡ ἀρρενωπὴ ὄψις τοῦ Νοέλ ἐξέφρασεν ὑπερηφάνειαν καὶ χαράν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπε μετὰ τοῦ ἱποποτικῷ ἐκείνου αἰσθήματος ὅπερ ἐφαίνετο ἔχων ἔμφυτον. Μοῦ κάμνετε μεγάλην τιμὴν, καὶ δέχομαι. Γνωρίζετε ποῦ κατοικῶ. Θὰ περιμείνω τὰς διαταγὰς σας.

— Ἀρκεῖ· ἀναβλεπόμεθα, κύριε. Τώρα σᾶς ἀφίνω εἰς τὴν δεσποινίδα Δυχαμέλ, ἡ ὁποία ἀναντιρρήτως προτιμᾷ τὴν συντροφίαν σας ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου.

Χαιρετίσας δὲ μετ' ὅσης ἀξιοπρεπείας ἐπέτρεπεν ἡ ἀταξία τῆς ἐνδυμασίας του ἀπεμακρύνθη διὰ μεγάλων βημάτων.

— Ἐκτορ! ἐξάδελφε Ἐκτορ! ἐφώνησεν ἡ Ἀδριανή, ἔλα ὀπίσω... σὲ παρακαλῶ! Ἄκουσέ με! δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐπιτρέψω...

Ἄλλ' ὁ νέος Λοβεδύ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, κ' ἐγένετο μετὰ μικρὸν ἄφαντος ὀπισθεν μικροῦ ὑψώματος.

Τὴν Ἀδριανὴν κατέλαβε πάλιν ἡ ἀγωνία της.

— Κύριε Νοέλ, ὑπέλαβε, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ δεχθῆτε αὐτὴν τὴν πρόσκλησιν. Ὁ Ἐκτωρ, λέγουν, εἶνε πολὺ δυνατὸς εἰς τὰ ὅπλα, κ' ἐμονομάχησε πολλάκις ἐνῶ σεῖς...

— Ἐγὼ πραγματικῶς, ἀπήντησεν ἡρέμα ὁ Νοέλ, ἐπέρασα περισσότερον καιρὸν εἰς τὰ ἐργαστάσια παρὰ εἰς τὰ ὄπλασκητήρια· δι' αὐτὸ καὶ δὲν ἤγγισα ποτέ μου ξίφος οὔτε πιστόλιον... Ἀδιάφορον, δεσποινίς! ὅσον ταπεινὸς καὶ ἄν ἦμαι, ἀγαπῶ τὴν τιμὴν μου ὅσον πᾶς ἄλλος... Προσέβαλον τὸν Κ. Ἐκτορα Λοβεδύ, καὶ θὰ τοῦ δώσω τὴν ἱκανοποίησιν τὴν ὑποίαν δικαιοῦται νὰ λάβῃ.

— Ἀλλὰ, κύριε Νοέλ, θὰ σᾶς φονεύσῃ! εἶπεν ἡ Ἀδριανή, ἀναλυομένη εἰς δάκρυα.

— Αἶ, τότε, δεσποινίς, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐνθυ-

μήσθε καμμίαν φοράν ἓνα δυστυχῆ, . . . ὅστις σᾶς ἀγαπᾷ... πολὺ... καὶ θὰ σᾶς ἀγαπᾷ μέχρι τελευταίας πνοῆς.

Ἐλαβε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἐκράτησε, ἔμειναν δ' ἀμφοτέροι σιγῶντες ἐπὶ στιγμὴν. Αἴφνης ἡ Ἀδριανὴ ὠπισθοδρόμησε καὶ εἶπε τεθορυβημένη.

— Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν μητέρα μου, κύριε Νοέλ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ με συνοδεύσετε, καὶ νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν πόλιν ἀπὸ ἄλλον δρόμον. Σᾶς ἐπιφορτίζω νὰ δώσετε εἰς τὸν φίλον σας Γριβὲ τὰ ἔγγραφα αὐτά, τὰ ὁποῖα εἶχα σκοπὸν νὰ δώσω μόνῃ μου τῆς κόρης του, κ' ἔγειναν ἀφορμὴ τοῦ ὀλεθρίου αὐτοῦ συμβάντος. . . Χαίρετε! Ἐὰν σκεφθῆτε καὶ θ' ἀποφύγετε αὐτὴν τὴν βδελυρὰν μονομαχίαν. . . Κ' ἐγὼ θὰ κάμω ὅλα τὰ δυνατά. . . Συλλογισθῆτε πρὸ πάντων πόσον θὰ λυπήσετε. . . τοὺς φίλους σας.

Ἐχαιρέτισε διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἀπεμακρύνθη τεταραγμένη.

Ὁ Νοέλ παρηκολούθησεν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός ὅσον ἠδυνήθη.

— Θεέ μου! θεέ μου! ἐψιθύρισε, . . . δὲν εἶνε ὄνειρον αὐτὸ μαγευτικόν;

(Ἔπεται συνέχεια).

Ο ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΟΛΛΑΝΔΟΣ ΤΟΥ ΒΑΓΝΕΡ

Β'

Ἰπολείπεται ἤδη νὰ ἐρευνήσω πῶς ἐνεπνεύσθη τὸ πρῶτον καὶ ὑπὸ τίνος ἐπιδράσεως διατελῶν βραδύτερον ὁ μέγας δραματικὸς ποιητὴς καὶ συνθέτης ἐξετέλεσε τὸ ἔργον τοῦτο.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὰ ἔργα τῆς τέχνης οὐδ' ἐκ τύχης γεννῶνται τοιαῦτα ἢ τοιαῦτα, οὐδ' ἐκ τῆς ἐλευθέρας βουλήσεως τοῦ τεχνίτου. Ἀλλὰ προέρχεται ἢ τε σύλληψις καὶ ἐκτέλεσις αὐτῶν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ἐπὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ καλλιτέχνου, ἀφ' ἑτέρου δ' ἐκ τῆς ἀντιδράσεως τῆς προσωπικότητος αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον.

Δύναται τις νὰ παρομοιάσῃ τὸν καλλιτέχνη πρὸς ἔγχορον ὄργανον. Ἡ φωνή, ὁ ἦχος ἵκναι ἐν τῷ κοίλῳ ξύλῳ, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐξέλθωσιν ἐξ αὐτοῦ, ἀνδὲν ἐγγίσωσιν οἱ δάκτυλοι τὰς χορδὰς. Ἡ ψυχὴ τοῦ καλλιτέχνου δύναται νὰ μὲν πλήρης, ἀλλὰ βωβὴ ἐφ' ὅσον δὲν ἐπιδρῶσιν ἐξωτερικὰ αἴτια. . .

Κατὰ τὸ ἔτος 1839 ὁ Βάγνερ εἰσοσαεξάετης ἤδη καὶ ἔγγαμος, ἀποτυχὼν εἰς πᾶσαν αὐ-

τοῦ ἀπόπειραν ἐν Γερμανίᾳ, καταλείπει βαρυθυμῶν τὴν ἰδίαν πατρίδα. Ἐχει συνθέσῃ τὸ πλεῖστον τοῦ πρώτου μεγάλου αὐτοῦ ἱστορικοῦ μελοδράματος *Ριέντς*, καὶ τὸ ὄνειρόν του καὶ ἡ φιλοδοξία του εἶνε ν' ἀναβιβάσῃ αὐτὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ παρισινοῦ Μελοδράματος. Οἱ Παρισιοὶ ἦσαν τότε τὸ κατ' ἐξοχὴν μουσικὸν κέντρον. Ὁ Μάϋερβερ ἔδρεπεν ἐκεῖ ἀκόπως δάφνας διὰ τῶν μελωδικῶν του ταύτολογιῶν, καὶ ὁ νέος Σάξων καλλιτέχνης ἠλπίζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Πρώσου μελοποιῦ.

Φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν γυναῖκά του, τὸν κύνα του καὶ τὰ μουσικά του χειρόγραφα, διαπλῆει τὴν Βόρειον θάλασσαν, ἵνα μεταβῆ πρῶτον εἰς Λονδίνον. Ἀλλ' ἡ τύχη, ἡ καταδιώκουσα αὐτὸν ἐν τῆξερᾷ, ἀμείλικτος δεικνύται καὶ ἐν τῷ πόντῳ. Θύελλαι ἀλλεπάλληλοι, κλύδωνες καὶ τρικυμῖαι ἀκαταπόνητοι, παρασύρουσι τὸ σκάφος πρὸς βορρᾶν καὶ σφενδονῶσιν αὐτὸ πρὸς τὰς βραχώδεις νορβηγικὰς ἀκτὰς. Ἐπὶ τέσσαρας ὄλας ἐβδομάδας διήρκεσεν ἡ ταλαιπωρία αὕτη, καὶ τὸ πλοῖον ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος, καταφυγὸν εἰς εὐσπλαγγικὸν τινα ὄρμίσκον. Κατὰ τὰς φρικώδεις ταύτας νύκτας τοῦ κινδύνου, ἐνῶ τὰ λυσσῶντα κύματα ἐβρυχῶντο περὶ τὰ πλευρὰ τοῦ σκάφους καὶ συνέτριζον τὰ ξύλα καὶ ἀπαισίως ἐσύριζον τὰ σχοινία τῶν ἰστών, οἱ ναῦται μετὰ δέους ἔψαλλον τὸ ᾄσμα τοῦ *Στοιχειωμένου Καραβιοῦ*.

Εὐνόητον εἶνε ὁποῖαν ἐντύπωσιν ἐνεποίησε τοῦτο εἰς τὸν καλλιτέχνην, ὅστις μοιραίως πῶς ἔβλεπεν ἑαυτὸν κατοπτριζόμενον ἐν τῷ μύθῳ! . . . Εὐθύς συνέλαβε τὴν ἰδέαν ν' ἀναπλάσῃ ἐν δράματι τὴν περιπαθῆ ὑπόθεσιν. Δύναται τις δὲ νὰ εἴπῃ ἀσφαλῶς ὅτι αὕτη ἡ ἐκ τοῦ πραγματικοῦ ἀντίληψις συνέτεινεν, ὅπως διὰ τσαούτης ἀκριβείας φθόγγων παραστήσῃ βραδύτερον ὁ μέγας συνθέτης τὴν δαιμονίαν ἐκείνην συναυλίαν τῶν στοιχείων τῆς τρικυμίας ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τοῦ δράματος. Δὲν ἐφαντάσθη ἔφαρογράφῃ ἀπὸ τῆς φύσεως. Καὶ ἰδοὺ διατὶ ὁ ἀκούων τὴν ἔξοχον ἐκείνην σύνθεσιν, κλείει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ νομίζει ἑαυτὸν ἐν μέσῳ πελάγει καὶ σαλεύεται καὶ κλυδωνίζεται καὶ ἀγωνιᾷ. Ἰπὲρ πᾶν ἄλλο ἡ ἀλήθεια ἐν τῇ τέχνῃ ὑπῆρξεν ἡ δύναμις τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν.

Ἀλλ' οὐδὲν ἦττον εἰς τὴν ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσιν ἣν ἐνεποίησεν ὁ μῦθος οὗτος τῷ Βάγνερ συνέβαλε καὶ ἡ ψυχικὴ κατάστασις εἰς ἣν εὐρίσκετο τότε. Θρασείως καὶ αὐτὸς, ὅπως ὁ ναύτης τῆς παραδόσεως, ἀντέταξε τὴν θέλησίν του, τὴν ἀκατάβλητον θέλησίν του ἐν τῇ τέχνῃ. Εἰς τὰ κωλύματα ἅτινα προέβαλλον αἱ προλήψεις τοῦ κοινοῦ, αἱ ἔχθραι τῶν ὁμοτέχνων, δὲν ἀνέκρουσε πρῦμναν, ἀλλ' εἶπεν πρὸς τὴν Τύχην: